

ಕರ्त್ತ

ನುಗ್ಗಿ

■ ಸಂತೆಬೆನ್ನೂರು ಪೈಜ್ಜಾಜ್

ವರದು ದಿನಗಳಾದವು, ಮನೆ ಮೌನದ ಯುದ್ಧಭಾವಿ ಆಗಿ. ಮಾತ್ರಿಲ್, ಕರೆಯಿಲ್, ಮದುವೆಯಾಗಿ ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕು ವರುವ ಕೆಡರೂ ಒಂದು ತುಂಡು ಬಂಗಾರ ಕೊಡಿಸಲೀಲ್ ಅನ್ನವ ಸಲ್ಲಾ ದೂರಿಗೆ ಎಂದೂ ತಲೆ ಕೆಡಿಕೊಳ್ಳದ ಸಲೀಂ ಅಂದು ಜೊರು ವೃಗ್ರಾನಾಗಿದ್ದು.

ಮಾಡೋಯ ಗ್ಯಾರೇಜ್ ಕೆಲಸ. ಆದಾಯ ಅಪ್ಪಣಿಕ್ಕೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಹೊಟ್ಟೆ ಬಚ್ಚೆಗೆ ಕೊರತೆ ಆಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಹೇಟ್‌ಕೋ ಕಾಫ್ಫೆಂಟಿಗೆ ಹಾಕಿ ಓದಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಸುಲಭವೇನಲ್ಲ ಅನ್ನವ ಅವನ ವಾದಕ್ಕೆ “ಸದಾ ನಿಮ್ಮ ಗೋಳಿ ಇದ್ದದೆ, ನಾನು ಕಾಡ ನಾಲ್ಕು ಜನರ ನಡವೆ ಸಭೆ ಸಮಾರಂಭಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬಾರದೇ? ಬರಿ ಕರಿಮಣಿ ಹಾಕಿ ಇದ್ದೆ ಆಯ್ತಾ? ಬರುವ ಹೋಗುವ ಹೆಸ್ಟ್‌ಮುಕ್ಕಳು ನನ್ನ ಕೊರಕು ಕೈ ಕಾಲು ನೋಡಿ ಮುಸಿ ಮುಸಿ ನಗ್ಗಾರೆ ಗೊತ್ತಾ? ತಿನೋಡನ್ನು ಯಾರು ನೋಡ್ದಾರೆ? ಉದ್ದೇಶನ್ನು ನೋಡಿ ನಮ್ಮತನ್ ಅಳಿಯೋದು” ಅಂತ ಸಲ್ಲಾ ತಿರುಗೇಂತು.

ಇವೆ ಮಾತುಗಳ ಕಿಲಯಾಗಿ ಧಗ್ಗನೆ ಉರಿದು ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಮುಖಿ ಕಾಣಿದ ಹಾಗೆ ಹೋಗೆ ಸುರಿಸಿಟ್ಟೇವು. ಏರದು ದಿನ ಮೌನ ಇಡೀ ಮನೆ ರಾಜ್ಯ ಆಳಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಮಾತು ಮರೆಯಾಗಿ, ಕಹ್ವೋಟಿ ಕಟ್ಟಿರೆಯಾಗಿ, ಪಕ್ಕ ಮಲಿಗದರೂ ಬೆಂಕ ನೋಕುವಂತೆ ದೂರಾಗಿ ಏರದು ದಿನ ಕಳೆದು ಹೋದವು. ಮೂಲೆ ಮನೆ ರಚಿಯಾ ಇಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಸಲ್ಲಾ ಹೆಚ್ಚಿರ ಜನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ಅರ್ಥಿಂತಾಗಿ ಬೇಕು ಕೊಡು’ ಅಂದಾಗ ಅಷ್ಟರಿ ಸಲ್ಲಾಗೆ.

ಕಲ್ಲಂಗಡಿ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಗಂಡ ಲಕ್ಷ ಲಕ್ಷ ದುಡಿತಾನಂತ ಬಂಗಾರ, ರೇಣ್ಣೆ ಸೀರೆ ಹೇಲಿಕೆಂಡು ಬಂದ ಬಂದ ಕಡೆ ಮರಿತಾ ಕಟ್ಟಿ ನೆತ್ತಿಗಿಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಟಿಪ್ಪೋ ಟಿಪ್ಪೋ ಅಂತ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರುಳು ಸುತ್ತುತ್ತ ಶೇಳಿ ಮಾಡೇ ಇವಳಿಗೆ ಷಣ್ಣರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಬರವಾ? ಅಂತ ಚಿಂತೆಗೆ ಬಿಧ್ಯ ಮುಖಿ ನೋಡಿದಾಗ, ರಚಿಯಾ ಬಾಲು ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

‘ಗಂಡ ದುಡಿತಾನಂತ ಮೋಜು ಮಸ್ತಿ ಮಾಡಿದೆ. ಕಳೆದ ತಿಂಗಳು ಕಲ್ಲಂಗಡೀಲಿ ಲಕ್ಷಾನುಗಟ್ಟಿಲ್ಲ ಲಾಸಾಗಿ ಇಡೀ ಬಂಗಾರ ಮಾರಿ ಇರೆಲ್ಲ ಬಲ್ಲಿಗ್ಗೋ ಗಿರವಿ ಇಟ್ಟು ಸಾಲ ಬಗೆಹರಿದಿಲ್ಲ. ಆಕಾಶಕ್ಕಿದ್ದ ನಾವು ಭೂಮಿಗಿಳೆವು. ಅದೇ ಚಿಂತೆಲ್ಲ ಮೈಲ್ ಹಾಟ್‌ ಅಟ್‌ಕೂ ಆಗಿ ಅಸ್ತ್ರೇಲೀದ್ದಾರೆ. ಬಹಳ ಕವ್ಯ ಆಗಿದೆ. ನೀ ಗಂಡ ಗ್ಯಾರೇಜಾದರೂ ಸುಖಿ ಜೀವನ ನಿಮ್ಮು... ನೀವೇ ಸುಖಿ’ ಅಂದಳು.

ಸಲ್ಲಾ ಕೆಲ್ಪಟ್ಟ ಚಹಾ ಮತ್ತು ಹಣ ಪಡೆದು ಹೋದ ರಚಿಯಾನ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತ ಸಲ್ಲಾಗೆ ಸಾಧನ ಮಾಡಿ ತಲೆ ಒರಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಂತ ಸಲೀಮು ವಿಚ್ಕ್ರಿ ಎಂಬಂತೆ ನೋಡಿದ. ಅವಳು ಕಟ್ಟಿ ಕೂಡಿಸಿದಳು. ತದ ಮಾಡದೇ ಗಂಡನ್ನು ತಾನಾಗಿ ಹಗೂರ ಅಷ್ಟಿದಳು. ‘ನೀವೇ ನನ್ನ ಬಂಗಾರ’ ಅಂತ ಕೀರಿಯ್ಯಲ್ಲಿ ಉಸುರುತ್ತಾ...’

ಎದ್ದು ಬಂದ ಮಗ ಇವರಿಬ್ಬರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಗ್ಗು ನಿಂತಿದ್ದ!